

ЖИТТЯ СВЯТИХ І НЕЧЕСТИВИХ

— Знову він усіх до мене посилає!

— Де це ти прогулюєш! Ми тут сотворили твердь, небо...
— А я тут теж дещо сотворив...

— А для цих приготуйте новий казан, бо вже не влазять.

— Та я до самого бога доберусь!

— А ми думаємо: де це наш казан подівся!

— Тебе куди призначили!
— Дали кочергу і в пекло послали. А тебе!
— За райським садком доглядати.

ПЕРШЕ

ЦІКАВА ЛЕКЦІЯ

Наш дніпропетровський кореспондент телефонує з міста Павлограда: тут відбулася цікава лекція на тему «Як сісти на стілець виробництва місцевої меблевої фабрики, щоб він не розвалився». У залі, умебльованому вищезгаданими стільцями, люди слухали лекцію стоячи.

ПРОФІЛАКТИЧНИЙ ШНІЦЕЛЬ

Спеціор ТАП передає із Житомирської області: Безкорисливу допомогу органам охорони здоров'я подають заклади громадського харчування районного центру Попільні. Проводячи велику роботу по профілактиці захворювань, місцеві кулінари активно додають у страви різноманітні ліки. Приміром, у кафе «Вогник» шніцелі разом із гарніром щедро поливаються зеленню. При цьому їх вартість залишається незмінною, що з задоволенням відзначають вдячні клієнти. У райспоживспільці вашому кореспондентові повідомили, що з метою дальшого вдосконалення профілактичної роботи другі страви підсмажуватимуться виключно на касторці.

СІМ ТИСЯЧ КІЛОМЕТРІВ — БЕЗ ЗАТРИМОК

Власнор ТАП повідомляє з Козятинського району Вінницької області: Два роки використовують не за призначенням пожежну машину в колгоспі імені XXII з'їзду КПРС — нею возять до райцентру бухгалтера, нею поливають напусту, труть шнідників на городах, викачують воду з різних ям і т. д. За цей час машина проїхала без шляхових листів 7.337 кілометрів — і жодного разу не була затримана автоінспекцією. Річ у тім, що в той час, коли автомобіль здійснює конспіративні мандрівки, автоінспектори разом із колгоспною громадськістю, як правило, гасять пожежі.

НАСОЛИВ

ЛУБНИ, Полтавської області. (Кор. ТАП). Вельми відчутну допомогу у засоленні овочів подає мешканцям другого провулку вул. Метеорологічної директор заготконтори тов. Денисенко. Хоч води, що стікають з овочепереробного пункту, заливають людям двори та погреби, зате добираються й на городи та засолюють огірки й помідори прямо на грядках.

Про цей почин тов. Денисенка вже двічі писала районна газета. Проте керівники міста ніяк не знайдуть часу відзначити нестомного ентузіаста.

ПОДАРУНОК ДЛЯ ЧОЛОВІКІВ

Наш кореспондент В. Чоботар передає з м. Чернівці: Місцевий магазин «Рубін» ювеліторгу пропонує покупцям оригінальний подарунковий набір для чоловіків. Набір складається із склоріза і затиснача для галстуків. Покупці дуже задоволені: тепер під час роботи над склом їхні галстуки будуть у повній безпеці.

ЕКОНОМНИЙ КЛИМ

Коли пили у Кліма могорич
За шойно куплений «Москвич»,
Його вітали
І запитали:

— Ну, як це ти на нього настягався?
Пішов на службу в сторожі —
І вже машина власна в гаражі...
Щасливий виграшк попався
Чи добру спадщину від родичів дістав?
Підпилий Клим зареготав
І наливач чарки узявся:
— Мені, скажу вам, як на зло,
У виграшк ніколи не везло,
Та й благоденствувє іще моя рідня вся...
А весь секрет, мої хороші, —
В умінні економить гроші.
Там щось урвав на сірниках,
Частину вигадав на солі,
Там стрельнув тютюну в дружкя,
А там — набрався сили волі
І геть таки курити кинув —
От і зібралось на машину!
Такий закон премудрий вже:
Карбованець копійка береже.
Умій розумно тільки жити,
Мізками ворухити,
То не залишишся в біді!

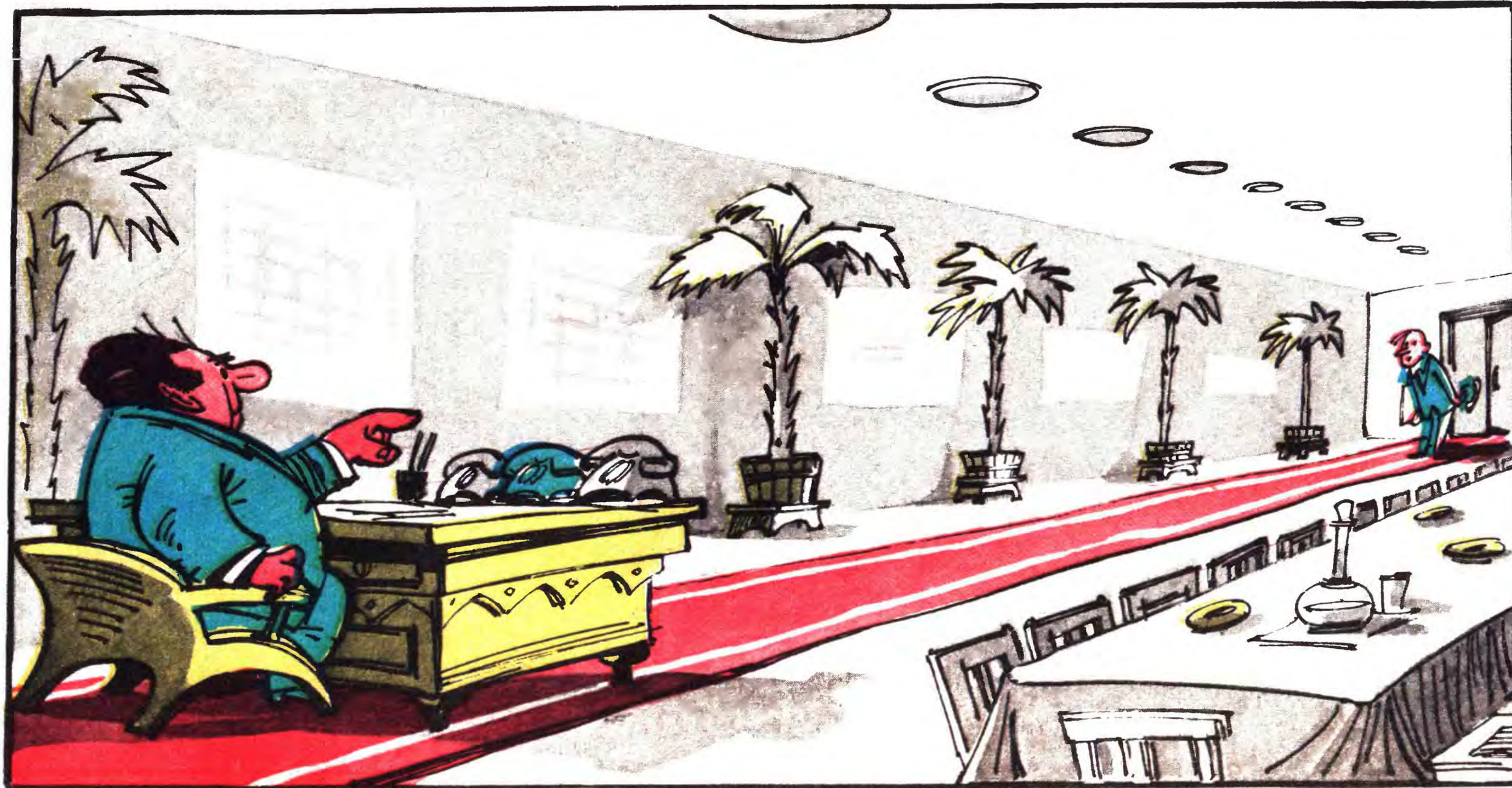
Повіриб би я в Клімову науку,
Та лиш тоді,
Якби він чистим був на руку.

Данило КУШНАРЕНКО.

с. Попівка
Кочетопського району
на Сумщині.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Я вас спеціально викликав, щоб ближче з вами познайомитись.

Диво без пива

ВИКОХАВ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Виявляється, що люди пили пиво дуже й дуже давно. Десь уже в сьомому тисячолітті до нашої ери його виготовляли прадавні вавілоняни. У них те діло перейняли єгиптяни. Цей напій став для Єгипту народним. Там і пили його, і лікувались ним. Причому сортів, чи пак марок, мали не один десяток. Варили пиво і з пшениці, і з ячменю, і з суміші цих двох злаків.

Було, значить, у вавілонян та єгиптян і пиво, і диво. Пиво — річ відома, а диво ось яке: технологія так була удосконалена і геніально спрощена, що пиво варили навіть під час військових походів. Не будували ж вони на стоянках пивних заводів, а як свідчать історичні документи, пивце все-таки цмуляли. Пили його, річ зрозуміла, і в Олександрії — не в кіровоградській, а в єгипетській.

У кіровоградській же Олександрії...

Ех, попався б кіровоградським олександрійцям рецепт єгипетський! Пили б і вони пивце. А то — диво є, а пива катма... Щоправда, диво у них не просте, а простотки чудернацьке. Будується у них пивзавод тресту «Укрголовпиво». Споруджує його будівельне управління № 5 тресту «Кіровоградвуглебуд». І творяться діла дивні: за останніх три роки змінилося чотири директори, шість головних інженерів майбутнього заводу, а жоден з них і не скуштував золотистого трунку.

Зайняв нарешті на заводі керівну посаду директор Валерій Олександрійський Себелев. Подивився він на олександрійське диво і скрикнув. І сказав будівельникам тресту «Кіровоградвуглебуд»:

— Хіба це диво? Це не диво. А можна ж зробити хіба таке диво, можна навіть солідну премію урвати!

І подав ідею. І захопилися будівельники за неї, не вагаючись. І полетіли у грудні минулого року у відповідні міністерства та відомства телеграми: мовляв, завод готовий напоїти усю Кіровоградщину пивом. Працівники Міністерства харчової промисловості затвердили приймальну комісію, комісія за портфелі — і гайда у дорогу. Де тут гаятися, коли завод здається в експлуатацію, як і передбачено строками, у четвертому кварталі 1970 року! Не гаяпись і харчовики — відповідно до нарядів та рознарядок «Укротпбалілі» торговельні організації та підприємства громадського харчування Кіровоградщини уже чекали, що в першому кварталі цього року до них нарешті потече отой довгожданий нектар-амброзія із маркою Олександрійського пивзаводу.

Але давня приказка і сьогодні не старіє: не кажи «гоп»... Отож прибула приймальна комісія, а

пивом у Олександрії і не пахне. Із тридцяти об'єктів промислового комплексу жоден не був готовий до здачі в експлуатацію...

Отакий хід підказав будівельникам Валерій Олександрійський. Жартівник!

Правда, будівельники не здреїфили, гаряче запевнили комісію, що в найстисліші строки освоять на будівельно-монтажних роботах півмільйона карбованців капіталовкладень, які залишилися на кінець року, і що продукція пивзаводу потече до споживача Ніагарським водоспадом — на 50 тисяч карбованців — уже в другому кварталі.

Й закипіла робота. І почало диво ще більше чудерначитись. Тут тобі і генпідрядник — будуправління № 5 «Кіровоградвуглебуд» — метушиться, тут тобі і дванадцять субпідрядних організацій клопочуться...

Сім няньок, а дитина з розбитим носом...

Монтажники простоюють. Вони ще навіть не одержали тридцяти ведучих вузлів технологічного обладнання, не одержали ста одиниць контрольно-вимірювальної апаратури...

А диво взяло собі курс на ланцюгову реакцію. Працівники проектного інституту «Укрдіпрохарчпром» знайшли такі монтажникам роботу. Під керівництвом представників інституту Л. Захарченка та В. Таланової вони виносять із цехів раніше встановлене обладнання. А треба винести вісім семикубових ємкостей, бо ті підступні ємкості перед пуском заводу чомусь перестали відповідати новим нормативам технології. А тут ще й монтаж устаткування у варочному цеху припинився — інженери пивзаводу протягом кількох місяців не можуть вирішити, в яких місцях подавати пару і куди її відводити. Та й що там про якусь пару говорити, коли до заводу ще навіть не підведено води.

А тим часом будівельники теж не сплять, диво творять: поліпшують якість раніше виконаних робіт. Ремонтують не зданий ще в експлуатацію завод. Цим займається п'ятнадцять штукатурів. Вони обшкрябують потріскану, перемерзлу взимку штукатурку і опряджують стіни цехів наново.

Словом, пивцем — а запланована ще колись давно виробнича потужність заводу мусить становити один мільйон тридцять одну тисячу декалітрів — до кінця року, мабуть, і не запахтять. На жаль, повторюємо, давньоєгипетські рецепти оперативно-портативного виготовлення пива кіровоградцям не відомі.

А то б уже і по вусах текло б, і в рот попадало.

Е. ЯРУШОК,

А. КОСМАТЕНКО.

Кіровоградська область.

— Я тебе навчу, як із батьком розмовляти!

ХРОНІКА НОВИН

ТВОРЦІ ПРЕКРАСНОГО

Художній розпис «Вова+Мирандоліна=любов» створив на стіні Центрального телеграфу Володимир Ц. Не поступився йому в майстерності інший amator — Цезар Ч., який вирізьбив на столітньому каштані античну композицію на тему «Амур посилає стрілу в серце Мирослави Х.».

ТАК ПРИХОДИТЬ СЛАВА

Збори колективу Будівельно-монтажного управління-13 констатували, що муляр Слава Бевзь приходить на роботу, коли йому заманеться.

АКСЕЛERAЦІЯ В ДІІ

Громадянин Лоза вирішив провчити паском свого п'ятнадцятилітнього сина Ілька за низьку успішність при незадовільній поведінці.

В результаті Ілько доставив нонаутованого батька до найближчого травматологічного пункту.

Є СУДАК!

Завзятий рибалка тов. Карасик нарешті повернувся додому з рибою. В його сумці дружина знайшла залишки судана в тісті.

ЗА СИСТЕМОЮ 40°—3—3

Три форварди команди «Залізобетон» при надійній підтримці півзахисників дійшли до воріт міського парку. Потім довелося взяти таксі...

Черговий хронікер А. КРИЖАНІВСЬКИЙ.

Що вам потрібно?

ГУМОРЕСКА

Помітивши, що я чогось шукаю, до мене підкотився опецькуватий чоловічок і ухопив за полу:

— Говоріть швидше, що вам потрібно? — заторохтів він мені у саме вухо. — Коли потрібен бубон, то це вам треба до Сашка Дички, мого сусіди. У нього їх повна хата. Гарні такі бубонці, з дзвіночками. І віддає він їх майже задарма: труднощі збути! За останній рік жодного не продав.

Вам бубон ні до чого? Тоді, може, потрібне скло? Товсте скло, бемське. І недорого зовсім. Я вам адресу дам... З такого скла дзеркала роблять. Ах, у вас уже є дзеркало? Прошу пробачення.

У мого приятеля за півціни можна футбольні м'ячі дістати. Не хочете? Ну, беріть бутси! Хоч, коли не потрібен м'яч, — навіщо бутси? І то правда.

А може, ви гирьовим спортом займаєтесь? Є тут один чоловік, недалеко звідси й живе, так у нього можна дешево двопудові гирі купити. Чавунні!

От ви уже й сердитесь! А я ж не винен, що вам нічим не догодиш. Фарби, запчастини до молотарки, радіоприймачі, колючий дріт вас, звичайно, теж не цікавлять? Шкода. А то подумайте. Можу розказати, у кого все це продається.

Я особисто міг би влаштувати для вас трамвайчик. Новенький трамвайчик, з колесами. Рейки десь уже б роздобули. Не підходить? Я так і думав. Трамвай не підходить нікому. Нікудишній товар. Не ходовий.

Ага, он що! Вам портфель потрібен? З двома замками? Не знаю, не знаю. У мене цього добра немає. Кажу ж вам, що наш завод випускає лише трамваї...

Я вирвався від чоловічка і пішов шукати кого-небудь з галантерейної фабрики.

Віталій КОВАЛЬ.

НЕ ПСУЙТЕ НЕРВІВ

Три роки будує навчально-лабораторний корпус Ізмаїльського технікуму механізації та електрифікації сільського господарства ПМК-70 «Одеспромбуду». Строк здачі об'єкта минає, а роботи ще багато. Начальник ПМК-70 О. С. Губин застерігає: «Будете скаржитись — гірше буде».

(З листа заст. директора технікуму т. Донцова)

Нерви не псуєте від дарма. Для хвилювань підстав нема: Хто не погляне — скаже кожен, Що гірше бути вже не може.

К. ЮР.

Мал. А. СВИНЦОВА

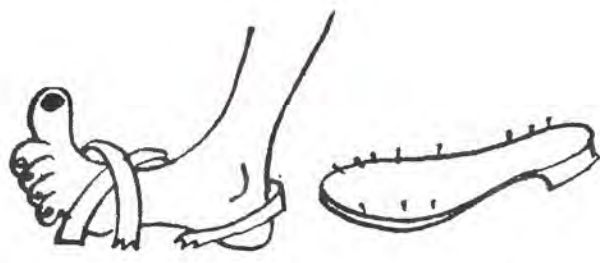

— Ну й пощастило тобі з майстром — уже стелю білить, а мій на перетириці запив.

ВИСТАВКА ШИРНЕТРЕБА

ЩОБ ЛЕГКО ХОДИЛОСЯ

Саме слово «босоніжки» вимагає від цього виду взуття максимальної зручності. Жінка має себе почувати в босоніжках так, ніби вона ходить босоніж. Досі відчуті це їй заважали... підшви. От і вирішили в Одеському взуттєвому об'єднанні робити босоніжки так, щоб підшви на перших же ста метрах відклеювались. Експеримент вдався!

САМООБСЛУГОВУВАННЯ

Важко живеться ремонтникам, коли нема чого ремонтувати. Ні тобі плану, ні тобі преміальних! Уявили собі таке працівники Харківської фабрики ремонту взуття і засумували. Та у умільців завжди наготові свіжі ідеї:

— Створимо самі собі сировину для роботи! Тепер ремонтники у вільний од лагодження час виробляють чобітки. Харків'яни купують ті чобітки у магазинах і після кількох днів експлуатації несуть їх знову до ремонтників — лагодити.

ЮШКА В ЖМЕНЯХ

Юшку варять найчастіше на багатті. Варять і на примусі. І на газовій плиті. І на нерогазі. Та, виявляється, є ще один спосіб приготування юшки — в жменях. Для цього треба мати, крім казана, риби, води та спецій, ще й туристську бензолітку виробництва Запорізького автозаводу. Ніжки в плитці настільки деформовані, що її разом з казаном доводиться тримати обома руками.

ГОЛОВНЕ — РІЗНОМАНІТНІСТЬ

Про це багато говорилось і писалось: найбільший ворог моди — одноманітність. От і вирішили в Харківському швейному об'єднанні «Дитячий одяг» шити так, щоб пальта відрізнялися одне від одного — у того комірець переносний, у того шви розходяться, у того гудзики криво пришиті, у цього кишені несиметрично розташовані. Головне — різноманітність!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Робітникам радгоспу «Зірна» Білявського району Одеської області тривалий час було не ясно, що воно коїться з їхньою лазнею. Нова лазня документально була прийнята від Одеської пересувної механізованої колони № 4 ще у 1968 році. Фактично ж помитися у ній було неможливо через величезну кількість неполадок. Про це

йшлося у фейлетоні «Все ясно...» («Перець» № 8).

Перший заступник голови Одеського облвинконкому т. Коваленко повідомив редакцію, що після виступу «Перця» баня, нарешті, почала діяти. А начальниці ПМК-4 т. Пушкарьова за незадовільну організацію робіт з посади знято.

Тепер і справді все ясно.

Синова премія

ГУМОРЕСКА

Перед закінченням навчального року мене викликали до школи.

Директор школи, ще досить молодий і жвавий чоловік, навіть не дав мені отямитись — одразу приступив до діла.

— Це ви Трохименко? — проглянувши довгий список, запитав директор.

— Я, а що? — стурбовано відповів я.

— Це ваш син, Володя Трохименко, вчиться у першому класі?

— Якщо у школі більше нема Трохименків, то, значить, наш.

— Багато уваги приділяєте вихованню дитини? — добивався директор.

— Та як вам сказати... — розвів я руками, не розуміючи, чого від мене хочуть.

— Нічого й не кажіть! Самі бачимо. Учень зразковий! Можете гордитися таким сином!

— Спасибі, будемо гордитися, — промимрив я, не знаючи, що на те відповісти.

— Цього мало! — сказав директор. — Ваш син заслуговує на відзнаку!

У мене до горла підкотився гарячий клубок, а на очі навернулись сльози. Я мало не заплакав з радощів. Та директор вчасно вивів мене з цього стану новим запитанням:

— Як ви дивитесь на те, щоб школа преміювала вашого сина? — Будемо з дружиною раді і

широко вам вдячні, — відповів я тремтячим голосом.

— Цього мало! — категорично сказав директор. — Треба подумати, чим саме преміювати Володю. Ну, що б ви для нього хотіли?

— Новий картузик на літо, — скромно назвав я першу ж річ, яка обійшлася б школі дешевше.

— Це занадто дрібно і прозаїчно! — кинув іронічно директор. — Думайте ще.

— Штанці з металевими заклепками, — виклав я нову пропозицію. — Вони недорогі і досить практичні.

— Фе-е, — скривився директор, — це вже зовсім далеко від педагогіки річ. Та й чому ви не хочете для сина якогось ціннішого подарунка?

— А хіба можна розраховувати? — запитав я здивований.

— Ваш син цього заслуговує, — це раз підтвердив директор.

— Тоді, може, давайте йому костюм та ще й черевики, — запропонував я, думаючи, як це буде гарно, що школа вдягне нашого сина з ніг до голови.

— Що ви все навколо одягу крутитеся! — уже підвищив тон директор. — То таке, що зносить та й забуде. Ніякої згадки про шкільну премію. А як ви дивитесь на те, щоб, скажімо, вручити Володі «Орленок». Велосипед?

Від тих слів у мене аж дух забило. Велосипед для сина ми планували купити хіба що по закін-

ченні четвертого класу. А тут тобі після першого пропонують. Ну, ну. Нас у школі так не балували. Мені раптом пригадалося, що Володя наш дуже любить музику. Не може відірвати очей від музичних інструментів.

«А що, як натякнути про це директорові, — визріла в мене смілива думка. — Коли він про велосипед заговорив, то, може, й на це згодиться».

— Мені аж незручно говорити, — повів я мову здаля, — та коли ви вже так високо цінуєте нашу дитину, коли ви так наполягаєте на її преміюванні, то чи не можна б акордеон?

— Нарешті! — вигукнув директор і міцно потиснув мені руку. — Тепер видно, що ви справжній батько. Оце вже розмах! Оце щирість і любов до дитини рідної! Звичайно ж акордеон!

— Премія, чоловіче, — це стимул для дитини, — розпалився директор. — На жаль, не всі батьки такі, як ви. Іншому говориш, доводиш, всю теорію й практику педагогіки вивернеш перед ним. А він упреться і далі набору кольорових олівців — ні кроку. Аби дешево.

— Як бачите, я не з таких, — уже сміливо похвалив я сам себе. — Вірно ви кажете, що премія — це й стимул для дитини, і вічна згадка про школу, про вчителів.

— Значить, акордеон? — це раз

перепитав директор, ставлячи помітку біля мого прізвища у списку.

— Акордеон! — підтвердив я, ще раз ковтнувши гарячий клубок, що підкотився до горла.

— Тоді, товаришу Трохименко, завтра ж приносьте й гроші. Бо це ще попобігаємо, доки знайдемо той акордеон. Це вам не набір кольорових олівців.

— То це виходить, що я маю купувати премію для сина? — запитав я, вкриваючись холодним потом.

— Чому ви? Купує і урочисто вручає премію школа. Ви тільки даєте гроші. Така вона, чоловіче, педагогіка. Але ж то для своєї рідної дитини, — пояснив мені директор і глянув на годинник, даючи зрозуміти, що розмова закінчена і що ми дійшли повної згоди.

Вдома я поділився радістю з дружиною і цілком серйозно попередив її:

— Отож, жінко, віднині підтягаймо животи.

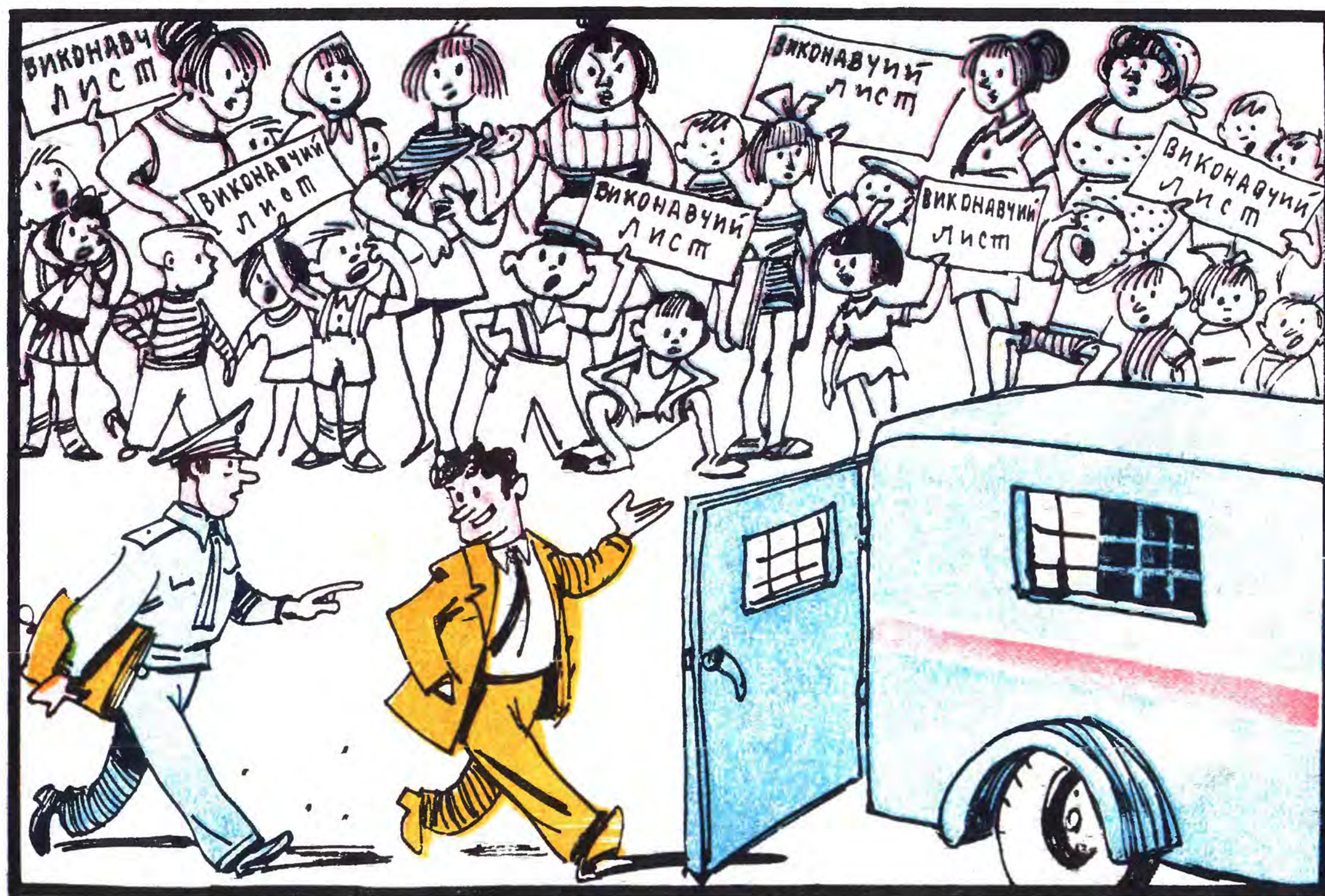
— Ха-ха! Це чому ж? — засміялася дружина, приймаючи мої слова за жарт.

— Ти не дуже смійся! — перебив я дружину і педагогічно пояснив:

— А що, як Володю по закінченні десятирічки школа захоче преміювати «Волгою»? Га?

Іван СОЧИВЕЦЬ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Несправедливо — якби я був жінкою, то давно вже одержав би орден «Мати-героїня».

Коротко кажучи

Навчати жити можуть усі, вчиться у життя — не кожен.

Гумор не уберігає від дурниць, але дозволяє робити їх весело.

Торба з подарунками може замінити посвідчення не лише дідові Морозу.

В одних камені у печінці, в інших — за пазухою.

Якщо ви бажаєте будь-що стати оригінальним, у вас нічого не вийде, бо це бажання не оригінальне.

Замолоду мало хто сумнівається в тому, що має поетичний дар. Сумніви з'являються у професіоналів.

Доля не посилає нам того, чого ми не могли б узяти самі.

Люди, які вважають себе розумнішими від нас, можуть бути нашими друзями тільки в тому випадку, коли ми твердо переконані у протилежному.

Л. НЕФЕДЬЄВ.

Без слів.

Без слів.

БЕРЕЖІТЬ ОКУЛЯРИ!

Мое слово — до короткозорих. Бо люди з нормальним зором, які за сто метрів можуть побачити комара, що заклопотано чухає потилицю, міркуючи, де б його поживитися, — мене, звичайно, не розуміють. Отже — бережіть свою оптику, друзі-очкарики! Інакше і з вами станеться неприємність, як сталася вона зі мною.

А трапилося те, що я розбив окуляри. Чи хтось наврочив, чи, може, я надто енергійно крутив головою на всі боки, розглядаючи перехожих, але окуляри зірвалися з носа, і одне скельце блискучими друзками розлетілося по асфальту. Після чого я став бачити приблизно так, як плавець, котрий намагається розшукати під водою зронений учора з мосту п'ятак.

Того ж вечора, повертаючись із роботи, де я завзято водив носом по вхідних і вихідних листах, але все одно нічого не розібрав, — мені здалося, що попереду крокує дружина. Я підтюпцем наздогнав її і, обнявши за талію, ніжно промовив: «Я просто щасливий, що здибав тебе. Ходім мерщій у наше гніздечко, і я розповім про своє нещастя...». Вже за кілька секунд я, мов наполоханий заєць, мчав, не розбираючи дороги, якимись завулками, рятуючись од ваговитих кулаків здорового чоловіка, що виявився чоловіком тієї особи, яку я зосліпу прийняв за свою дружину.

Після цього я зрозумів, що без окулярів ускочу ще й не в таку халепу, і наступного ранку подався до центрального магазину «Оптика», що міститься на вулиці Комінтерну, 18. Симпатична брюнетка виписала мені квитанцію № 25034 й коротко повідомила, що окуляри будуть готові лише за три тижні.

— Три тижні, щоб вставити одне скельце?! — жахнувся я.
— Три тижні, щоб вставити одне скельце! — відрубала вона. — Не хочете — можете забрати свою оправу.

Я тут же побожився, що хочу і забирати не буду, й спотикаючись об ноги зустрічних, поплентався на роботу.

За три тижні я не приніс установі ніякої користі, оскільки без окулярів не міг ні читати, ні писати. Щоправда, запевнив своє керівництво у тому, що, коли, зрештою, отримаю свою оптику, — працюватиму за трьох і до того ж без вихідних.

Через двадцять один день, приємно збуджений, я приїхав до магазину. За прилавком та ж сама симпатична дівчина лїниво перебирала безладно навалені в кількох ящиках оправу. Кільканадцять чоловік терпляче спостерігали за нею. Через годину я одержав свої окуляри, з радісним зойком начепив їх на носа і одразу ж зірвав — уже з розпачливим зойком. Окуляри чомусь давали потрібне зображення.

— Просто вам вставили не те скельце, — пояснила дівчина. — Приходьте через два дні, поміняємо.

За два дні, плекаючи надію побачити світ у всій його красі, я знову стояв у магазині. Тепер уже двоє симпатичних дівчат годину рилися в ящику, потім ходили кудись консультуватися і, врешті-решт, повідомили, що я мушу прийти завтра, оскільки моє замовлення знаходиться десь у невідомому місці, а от завтра це місце обов'язково стане відомим.

Назавтра вже троє симпатичних дівчат рилися в ящиках. Двадцятіро клієнтів меланхолійно зітхали у черзі. Не минуло й двох годин, як я дізнався, що місце знаходження моїх окулярів таки встановлено, проте вони все одно не готові. При цьому одна з симпатичних дівчат, гнівно позираючи на беззахисних клієнтів, які без окулярів навіть скарги не могли написати, сердито зауважила:

— Ходять, ходять сюди, критику розводять, а не знають, яка це складна річ — виготовляти оптику!

Мені стало соромно, що я цього не знаю, і тому вирішив піти до завідуючого магазином, щоб він розширив мій кругозір. Анатолій Митрофанович Страх люб'язно погодився зробити це.

— Бачте, — задумливо сказав він, — наші клієнти не розуміють, що окуляри — це стихія, яку приборкати неможливо. Нас часто звинувачують у тому, що ми працюємо без елементарної системи, що ми — тільки уявіть собі! — навіть крадемо у людей час. А того не збагнуть, що ніякої системи тут бути не може, бо така вже це стихійна штука — окуляри. Та й магазин наш стоїть не на тому місці — надто воно людне, а тому й надто багато замовлень одержуємо. Спробуйте-но в усіх рецептах розібратися!

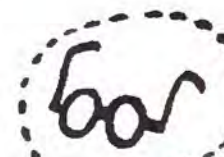
Я подякував за консультацію і, хапаючись за стовбури дерев, щоб не потрапити на проїжджу частину вулиці, рушив додому, обмірковуючи одне питання:

Хто ж усе-таки знаходиться не на тому місці — магазин чи, може, сам Анатолій Митрофанович?

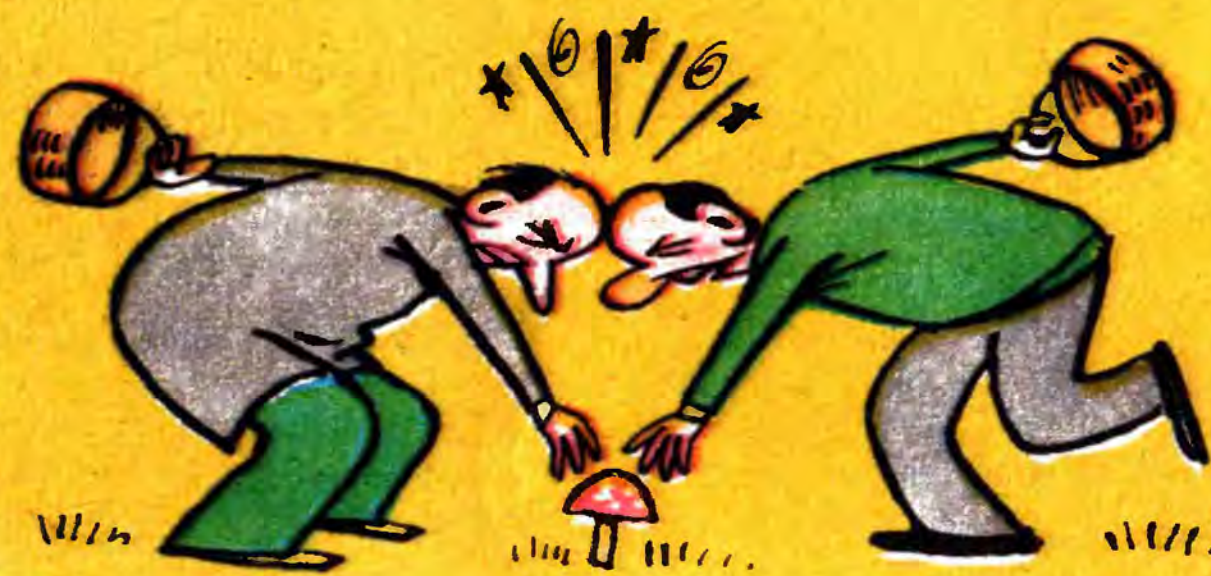
Отож, щоб і вам, друзі-очкарики, не довелося сушити собі голову цим питанням (на яке, до речі, не може відповісти навіть Київське міжобласне управління «Медтехніка»), з усією щирістю раджу:

Бережіть свої окуляри!

В. ЧЕПІГА.

ПО ГРИБИ

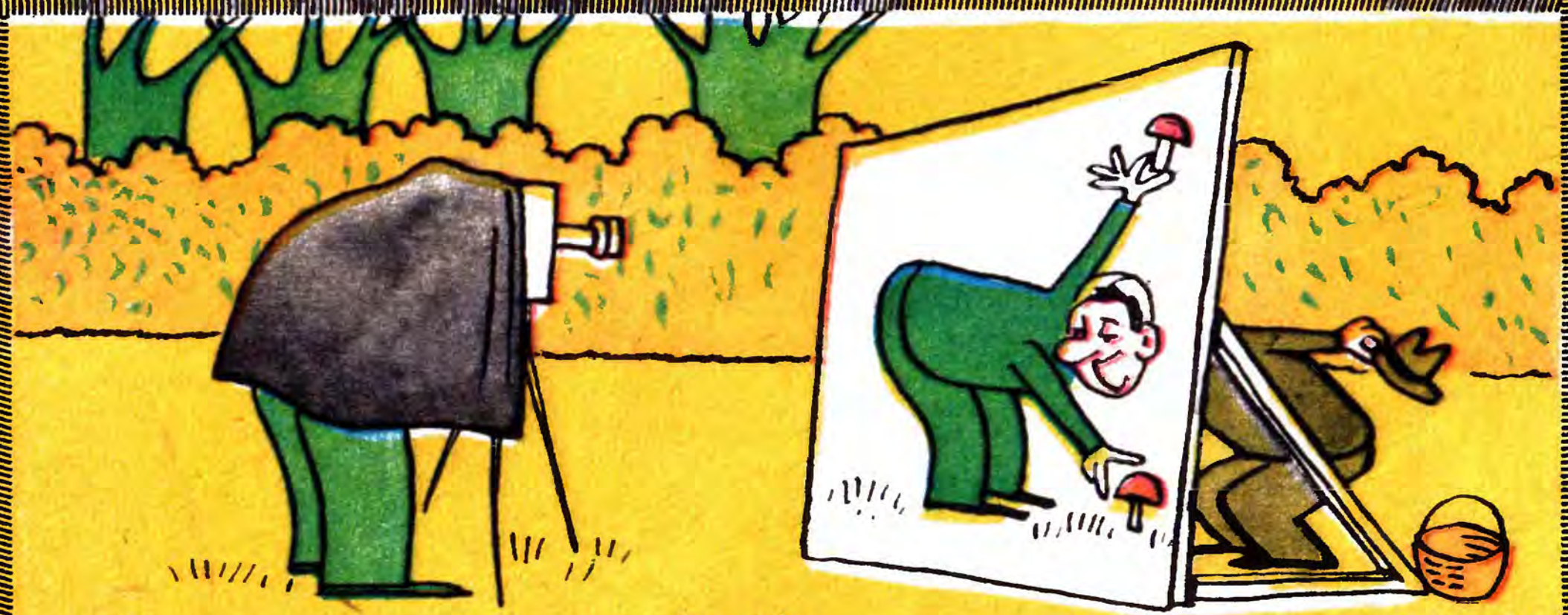
Без слів.

— Що з тобою, мухоморе, сталося!
— Та грибник помилювався — подумав, що я підосиновик.

— Кілька мухоморів для сусідки.

Без слів.

Без слів.

Все почалося з дрібниці. Повернувся з відрядження художник Віктор Чумаченко. Разом з репортажем про передових людей одного колгоспу він поклав на стіл секретаря газети кілька малюнків.

Секретар перебрав їх і зупинився на одному

— Це саме те, що потрібно. Підє... Нам треба піднімати на сторінках газети тваринництво...

Милуючись малюнком, він раптом запитав:

— Дозвольте, Вікторе Сергійовичу, а чому це корова у вас підводиться з землі передніми ногами? Наскільки я пам'ятаю, корова стає спочатку на задні...

— Ну, я ж знаю...— пробурмотів художник.— Цілий тиждень малював корівку з натури. Хоч, правду сказати, не звернув уваги на ноги...

У розпалі суперечки до секретаря зайшла літпрацівник сільгоспвідділу. Побачивши, що чоловіки, захопившись своїм ділом, не помічають її, вона поклатла на стіл гранки і пішла до дверей.

— Одну хвилинку, Мариночко, — зупинив її секретар.— От ви у селі вирости. Скажіть: правда ж корова, коли підводиться, стає спочатку на задні ноги?

Подивившись на малюнок і перевівши уважний погляд на секретаря, Марина авторитетно заявила:

— Ну, звичайно, на задні.

Суперечка спалахнула з новою силою. На галас увійшов редактор газети.

— У чому справа? Навколо чого це ви тут дискутуєте?

— Та от, Борисе Кириловичу, проблеми ніяк вирішити не мо-

жемо. Ви-то вже напевно знаєте, як підводиться корова?

Редактор опустил окуляри з лоба на перенісся, хвилинку помовчав, уважно роздивляючись малюнок, потім сказав:

— Ну, звичайно, художник правий. Корови і коні завжди підводяться з передніх ніг...

— А втім,— редактор замислився, — ще спитаймо завідуючого сільськогосподарським відділом.

Незабаром вся редакція, розділившись на два табори, гуділа, як вулик.

Коли редактор побачив, що завтрашній номер газети, чого

доброго, не побачить світу, він рішуче підняв телефонну трубку і викликав управління сільського господарства.

Озвася заступник начальника управління. Він вислухав редактора, помовчав, а потім (очевидячки, прикривши рукою мікрофон, бо голос звучав зовсім приглушено) звернувся до когось:

— Хто знає, з яких ніг підводиться корова?

І ще за хвилину:

— Тоді покличте головного консультанта.

Головний консультант, мабуть, став викладати теоретичний бік питання, бо редактор почув у трубці невиразне бубоніння, а потім сердитий голос заступника: «Я бачу, вам усім давно час подихати сільським повітрям!»

...Редактор так і не дочекався відповіді. Але питання, що хвилювало усіх, не давало йому спокою. Борис Кирилович викликав машину і поїхав у колгоспи, щоб теж «трохи провітритись», як він сказав...

Георгій РОМАНЮК.

м. Львів.

загадка

ГУМОРЕСКА

— Так чудово описана пожежа, що навіть відчуваєш запах диму...

ДАЛИ ПЕРЦЮ

Начальник зміни Северодонецького хімікомбінату т. Корольов купив пляшку молока. Купив за таку ж ціну, як і всі люди нупують. Та яка ж була радість, коли він на дні пляшки знайшов 20-копійчану монету. Про свою знахідку він написав Перцеві.

А от заступник головного лікаря санепідстанції Ворошиловградської області т. Кузін повідомив редакцію, що вони аж ніяк не поділяють радості покупця. Навпаки, вони вважають, що навіть гроші — це сторонні предмети в молоці.

За порушення санітарних правил при розливі молока директора Северодонецького молокозаводу т. Пилипчука з роботи знято.

— Якийсь поет віршами скаргу пише.

11 років УСМІШКИ

ЧИ СТРАШНО СТОРОЖУВАТИ...

Онук питає:
— Діду, а тобі страшно вночі сторожувати?
— Страшно, Ваню. Страшно, аж поки не засну.

ПЕРЕДАВАЛИ ПО РАДІО...

Жінка чоловікові:
— До чого ж ти ледачий став — нічого не хочеш робити вдома.
— Зате в колгоспі добре працюю.
— Звідки це видно?
— А хіба ти не чула, як по радіо передавали: «У колгоспі «Зоря» добре працюють на вивезенні гною Дмитренко, Петренко, Коваленко та інші».
— Ну то й що? Твого ж прізвища не називали.
— Сназала! Я ж ото там, де «та інші».

Повідомив М. П. СТУЛІЙ з с. Н-Галещини Козельщинського району Полтавської області.

НАША БЕРЕ

До хати вбіг хлопчина років десяти. Лице в синяках, штани і сорочка подерті.

— Ура, мамо, наша бере!
— О боже, а де ж Петро?
— Петра ще б'ють.

ФАНТАСТИКА

До книжкового магазину зайшов покупець і звернувся до продавщиці:

— У вас є книжка під назвою «Чоловік — повелитель жінки»?
— Фантастика знаходиться в судинному залі, — відповіла продавщиця.

Повідомив А. О. СИМОНЕНКО з м. Звенигородки Черкаської області.

БУДЬ ПУНКТУАЛЬНИМ!

Двоє підлітків друзяк домовляються про зустріч:

— Отже, зустрінемося завтра?
— Так!
— Де?
— Де хочеш.
— О котрій годині?
— Байдуже.
— Добре. Тільки я тебе дуже прошу: будь пунктуальним!..

ДОРОГИЙ ДОЩ

Один чоловік поїхав у відпустку на море, зняв номер у готелі. А тут, мов на лихо, як задощило з неділі та й не перестав. У четвер той чоловік спановується. Його питають:

— Уже й додому?
— Так. Через отой дощ.
— Але по радіо передавали, що у вас дома теж дощ.
— Правда. Але ж дома дощ дешевший.

Повідомила В. ФЕДОРКІВ з м. Харкова.

НА 50-РІЧЧЯ АНАТОЛІЯ КОСМАТЕНКА

Байкар і Змія

НЕ БАЙКА

Повім вам, люди добрі, дивину,
Що сталася не в давню давнину...
Зустріла раз Косматенка Змія:
«Давно на тебе маю зуба я»
Сичить: «Попався, враже! Укушу!»
А він: «Акиш! Бо в байці пропишу!»

І тут Змія пардону запросила...
Мораль, або ж — сила:
Чому Косматенка боїться зле й негоже?
Бо Анатолій прописати може,
Та іще й так, що кожному — дай боже!
І це — не байка: маєм справу з фактом.
Отак-то!

Текст Д. МОЛЯКЕВИЧА.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

— А ви поки побігайте...

вой Г. П. Харьков, 1967», «Побуцький Б. А. с. Сівка. 1967 р.», «Костко М. І. Миколаїв», «Коняшкин З. Евпаторія».

Звичайно, цей список можна було б продовжувати і продовжувати. Бо, як висловилися один відпочиваючий, «ослографія» вистає. Правда, з дат під «ослографіями» видно, що дикунів з кожним роком меншає.

Один лікар санаторію висловив міркування, що на людину в лісі щось наводить. Мовляв, відпочиваючий як відпочиваючий, солідна людина, а зайдє до лісу — на дерево дряпається. А як їх вилікувати від цієї пошесті — не знає...

І тут мені пригадався ще один випадок. Прийшов у редакцію чоловічок. Приніс скаргу на жінку. Поїхала та на курорт, де він рік тому милувався чарами природи. Прочитала на дереві вирізане: «жив буду, не забуду Соно Р.» і підпис свого чоловіка. Приїхала додому і так йому врізала, що він справді довіку не забуде.

Але це — виняток із правила. А саме правило, на жаль, таке: на дикунів-різунів чомусь ніяк не знаходиться доброго бука. Не отого карпатського бука, на якому вони свої «ослографи» залишають, а того, яким за таке варварство спину списати не завадило б.

Щоб до нових буків запам'ятали!

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.

Закарпатська область.

кардіологічний. Хто знає, що в кого може бути у серці. Ось на другому букові: «Ведьма! Ты у меня в сердце. Самородов. Москва. Ніжче — ніби резолюція: «А в меня в печенке. Кравець И. К. 1968 г.»

На сусідньому букові констатовано: «Харашо было. Е. Солодов г. Харьков и М. М.». Мабуть, «М. М.» з якихось причин забажала засвідчити своє перебування під карпатським буком лише скромними ініціалами.

З другого боку дерева викарбувано: «Тут відпочивав Свистович І. П.» Не знаємо, чи ввійде історичний відпочинник Свистовича в історію, але напис у кору вгризся надійно. Така ж історична подія зафіксована й на іншому букові: «Я здесь отдыхал! Гофсбергер Ф. И.»

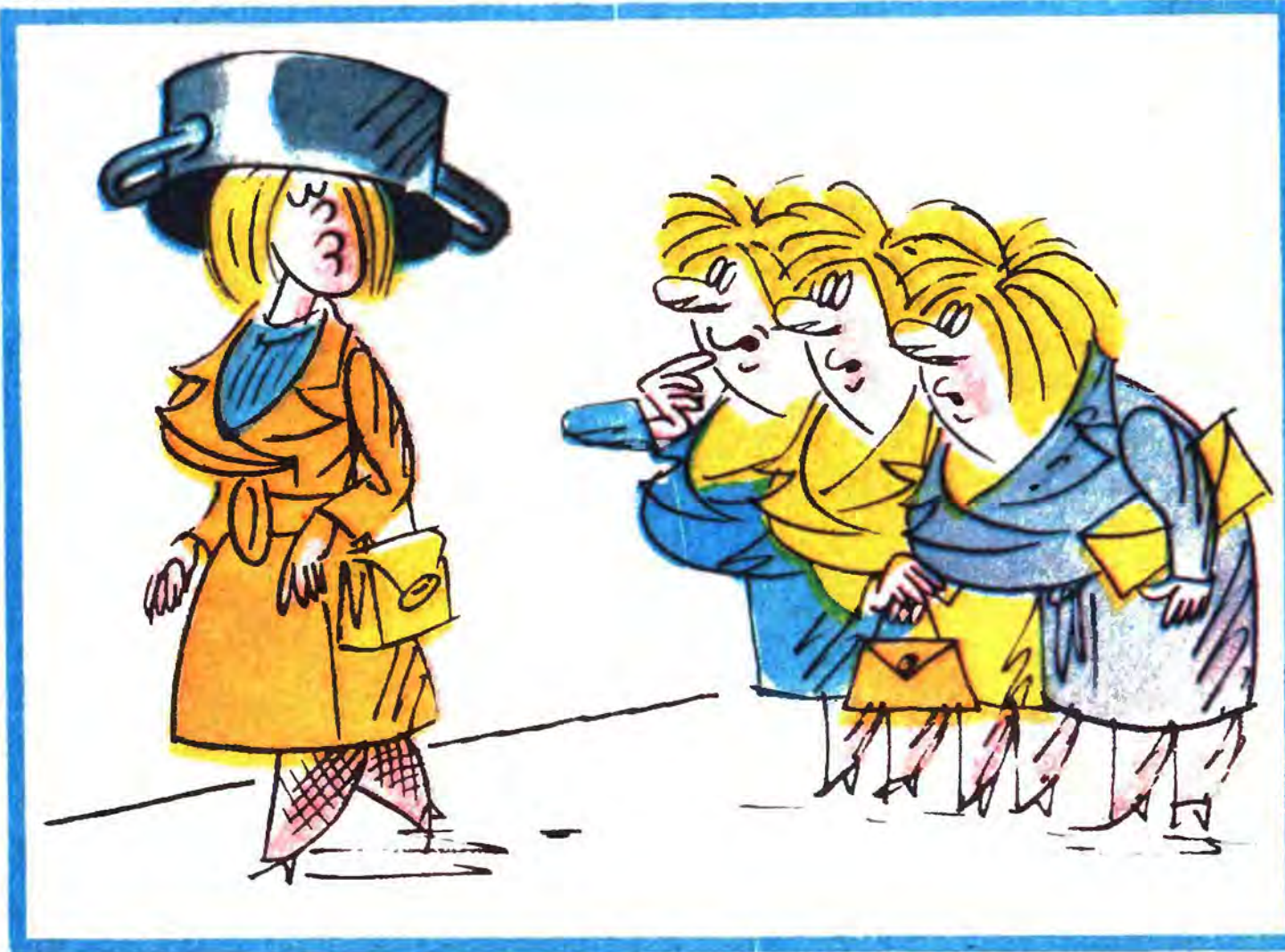
Скільки людей щороку відпочиває у санаторіях, на турбазах, у будинках відпочинку! Скільки дерев і скель є поблизу чи на території цих баз відпочинку. І якою утратою було б для майбутніх поколінь, якби свистовичі, гофсбергери, мудрики чи лавренюки не відзначили, що вони тут відпочивали. Тому ликодепи, узявши трохи від свинства, а трохи від дикунства, з шкурки лізуть, аби залишити хоч якісь сліди.

На одному карпатському букові викарбувано: «Белаус М. П. Ромни. 1953 г.». На іншому: «Белаус М. П. + Циганюк И. Г. 1955». Видать «Белаус» бував на карпатському курорті не раз. І не нудьгував там самотою. «Н. Н. Зуиков» передбачив, що бук, на якому він вигриз своє прізвище, може спалити блискавка. Тому й увічнив себе ще й на другому дереві.

І таких слідів повно. Ніби пройшла якась короїдна пошесть: «Гуков Н. Полторацкий М. П. 1968 г.», «Цюка М. Посипанка И.», «Гребенар К.», «Вязов П. Т.», «Голуб Р. С. 1971», «Вачила Д.-70», «Петренко Н. М. 1968», «Вергук С. І. — 1964 р.», «Лофердук М. В. 1971», «Луценко Г. Н. — 1960», «Саянко І. А.»

Є одинаки. Є парами: «М. Скворцов + Галя», «Кудряшова + Лесин — Черновцы — Киев», «Федорнак + Нецаева». Є сімействами: «Синицины Г. Н. и В. Н.»

Дехто подбав, щоб майбутнім поколінням легше було відшукати його сліди. Тому вказав звідкіля він прибув до карпатського бука: «Скрипник М. Я. Хотин. 1970», «Правдивец. Прилуки, 68 р.», «Виктор Белоносов с Херсона. 1970 г.», «Боро-

Без слів.

Слово має

Ярослав Королевич

ФІЛОСОФСЬКА ПІДКЛАДКА

БАЙКА

Для вирішення побутових справ
Ведмідь тварин на конференцію зібрав.
І раптом два козли затіяли дебати;
Чом роду їхньому доводиться страждати?
Чому козли нещасні отакі,
За що їдять їх поїдом вовки?!
Й захисники знайшлися у козлів...
Всіх розбирає справедливий гнів.
Вже дехто із вовків на смерть перелякався —
Став кається, навіть присягався
Забути геть до м'яса клятву звичку
І перейти на сіно та на гичку...
В кінці дебатов слово взяв Ведмідь:
«За обездолених душа моя болить,
Але ж потрібно взяти до уваги,
Для чого створено природою козлів?
Щоб не порушувать закону рівноваги,
Щоб вовк на себе схожого не їв.
Тож треба не вовків ганьбити на весь світ,
А філософськи мислити як слід»...
Козлів закликали негайно до порядку.

Що значить вчасно дати явищу підкладку.

ЗАЗДРИСНЕ КОШЕНЯ

БАЙКА

Узимку якось, в люту пору,
Рябко на прив'язі гасав посеред двору,
А кошеня, що на печі до краю розміліло,
Й прохолодитися на підвіконні сіло,
Угледіло Рябка.
Скавчав та з цепу рвався пес до хати.
І заздрість заповзла у серце кошеняти:
«Чого Рябко так чеше гопака?..
З поганого життя не потягло б на танці.
Чи ж гірше я за цього голодранця?»
Тож забажавши радощів собачих скуштувати,
Задрло хвіст і — шмиг із хати...
Од холоду аж дух йому забило,
Аж десь всередині, у печінках, заніло.
Сидить, скоцюрбилосся, плаче:
«Так он воно яке, життя собаче.
Сидів би на печі, якби ото знаття».

Танцюють не лише од гарного життя.

Якби ви побували за південним полярним колом або в Америці, Австралії, на Новій Зеландії та й ще мало не по всьому світу, то вже давно могли б ближче і ширше познайомитися з віршами Ярослава Королевича.
Хоча якби поїхали туди, снажимо, туристом, то ні в Америці, ні в Африці, ні в Австралії, ні на Новій Зеландії віршів Королевича не прочитали б. Бо в тамтешній пресі вони не друкувалися. І на острові Фіджі — теж. А друкувалися деякі з них у нашій же пресі — в журналах «Перець», «Україна» та інших виданнях.
Зате сам Ярослав Королевич плавав як перекладач на китобійній флотилії «Радянська Україна» (і вірші писав). А тепер плаває як працівник пасажирської служби на теплоході «Шота Руставелі» (і теж вірші пише).
Отож, плаваючи разом із ним по морях-океанах, та ще й другом будучи, ви напевно таки мали б нагоду давно ближче і ширше з його віршами ознайомитися. Ще в рукописах.
Оскільки ж цього не сталося, то беремося хоч трохи виправити становище — друкуємо кілька його віршів.

СИЛА ЛОГІКИ

БАЙКА

Лев пропозицію таку на зборах вніс:
«Через дерева світу божого не видно,
Тому вважаю я, що необхідно
Під корінь вирубати ліс —
Відкриються для нас простори сині»...
Жах охопив серця звірині.
В президію питання сипляться до Лева:
«Та як же можна нищити дерева?!
Адже кінець без лісу буде всім!
Це злочин — руйнувати рідний дім!»
«Що ж, — мовив Лев, — я зараз відповім,
Я розтлумачу, в чому суть ідеї:
Але хотів би знати я при цьому,
Хто проти пропозиції моєї?!»
І так реанув, що звірям стало млосно.

Голосували «за» одногосно.

ПРО ІВАНА-ДУРНИКА

Про Івана-дурника, як то повелось,
Дід читав онукові казочку якось,
Як жилося дурневі легко, без гурбот:
Тільки й того клопоту, що із миски — в рот.
За Івана думали мудрі два брати,
Бо ж воно — що пень отой, господи прости:
Як за діло візьметься — щось не так утне.
Та його й не ляли — сказано ж, — дурне...
Так ото за спинами двох своїх братів
Дурником Івасик наш безтурботно жив.
Словом, дуже рідкісний був то екземпляр...
Та почув про дурника того царства цар.
Полюбляли ж дурників всіх епох царі
Був Іван покликаний жити при дворі.
Чобітки сап'янові, дорогий жупан...
Ість Іван по зав'язку, п'є меди Іван.
Вже й повів царівну дурник під вінець
Й став царем, по смерті царській, накінець.
Владарює весело. А його брати?
До сих пір накручують воликам хвости.

Закінчилась казочка, книжку дід закрив
І пита маленького: «Що ти зрозумів?»
А онук у відповідь: «А скажи мені,
Чи то тільки в казочках виграють дурні?».

ХАЗЯІН СЛОВА

— Чому, Свириде, брешеш ти без міри,
Слова у тебе — наче та полова,
На тижні в тебе п'ятниці чотири,
Який же ти хазяїн свого слова?

Свирид всміхнувся і так відповідає:
— Ге-ге, дурниці ти говориш, брате,
Який до біса був би ж я хазяїн,
Якби свого не міг назад забрати.

НА РОЗЛИВ

Що робить, коли тече з роману,
Наче із поламаного крана?
Певно, слід книжки такого роду
Продавати там, де пиво й воду.
І зробити напис, як на пиво:
«Надійшло у продаж свіже читиво!»

ЛІТЕРАТУРНІ ПАРОДІЇ

Юрій ІВАКІН

Натан РИБАК

СЮЖЕТ ДЛЯ РОМАНУ

...І коли стихли ласка і жага, Бальзак раптом побачив на шиї Евеліни те, чого не помічав раніше: сітку дрібних і неприємних зморщок. Холодно й байдуже розглядав він червоні прожилки на щоках і тремтливих ніздрях графині, огидну бородавку на підборідді, темні підкови синців під її очима. Зрозумів, що вже не кохає її, і не здивувався. Підвівся, сунув ноги в сап'янові пантофлі, відійшов на три кроки від канапи. Ще раз поглянув на графиню. Неприємні зморшки і прожилки наче зникли, і Евеліна знову постала перед ним бажаною і чарівно недосяжною.

Бальзак квапливо підбіг до стола і, не сідаючи, почав записувати: «Жінка бальзаківського віку чимсь схожа на телевізійну передачу: щоб вони сподобалися, треба відійти на певну оптимальну відстань. В обох тоді сітка зникає. Я божевільно кохав Евеліну, коли жив за тисячі льє від неї у Парижі. Вона ще хвилює мене на відстані кількох метрів. Але я зовсім байдужий до неї, сидячи поруч. Ефект дистанції — ось сюжет для філософічного роману!..»

Він не помітив, як графиня, схилившись через його плече, прочитала написане і мовчки вийшла з кімнати.

...Ішов біля стайні. Крик спинив його. В розчинені двері побачив Евеліну, її перекошене злістю лице. Люто шмагала лозиною покоївку Марину. Неприємна несподіванка! Подумав: він сам у всьому винен — своєю байдужістю образив жіночу гордість графині, забув, який це небезпечний вік... Бідна Евеліно! Бідна Маріно! Вирішив просити пробачення в обох. Від безсилля рвав на собі гудзики. Вірний хазяйновитий Франсуа, йдучи слідом, розшукав їх у вологій від вечірньої роси траві.

...Бальзак сидів за десятою філіжанкою кави, заглибившись у думки про свій майбутній роман. Десь роки через сто його напевно екранізують. Добре, якби це зробив Ренуар або Рене Клер. Режисери — вони трапляються різні: один з невдалого роману ставить шедевр, інший з «Невідомого шедевра» — невдалий фільм...

ТЕРПІННЯ

Немалий труд — виткати павутиння.
Та легко, без докорів сумління
змітає людська рука
дарунки сірих творців.

(Людмила ВЕРДНИК, «Павутина». Збірник «Поезія-71», № 1).

Так любо бачити в кутку моєї хати
Творця сіренького — малого павучка.
Так любо наслухати мух дзижчання,
Коли вони в тенета попадуть,
А павучок з них крівцю випиває...
І радісно мерехтять мені
Рядками сірими папір, як стеля, білий,
І вчиться терпінню в павуків.
Коли ж редактор, докори сумління
Відкинувши, зміта зі свого столу
Мої дарунки, — боляче мені...

Вас. ШУКАЙЛО.

СЕРЦЕ

... Проб'є чавунне серце груди...
Не зупинися, серце, в горі...
Не зупинися, серце, в щасті...

... Проміння серць...

... Мо', хтось осудить, хтось огудить...

... Вила спеченим серцем у груди...

І ще близько трьох десятків сердець зустрічаються у М. Пінника у збірці поезій «Крізь відстані».

Палає серце на вогні,
Чавунне, спечене, шалене.
... Мо', хтось осудить, мо' і ні,
Та хай не СЕРЦИТЬСЯ на мене.

М. ЦИБЕНКО.

м. Вільногорськ
Дніпропетровської області.

НАКАЗ ПІШАКІВ КОЛЕЗІ

Якщо ти проберешся у Ферзі,
Не забувай: був Пішаком, як всі,

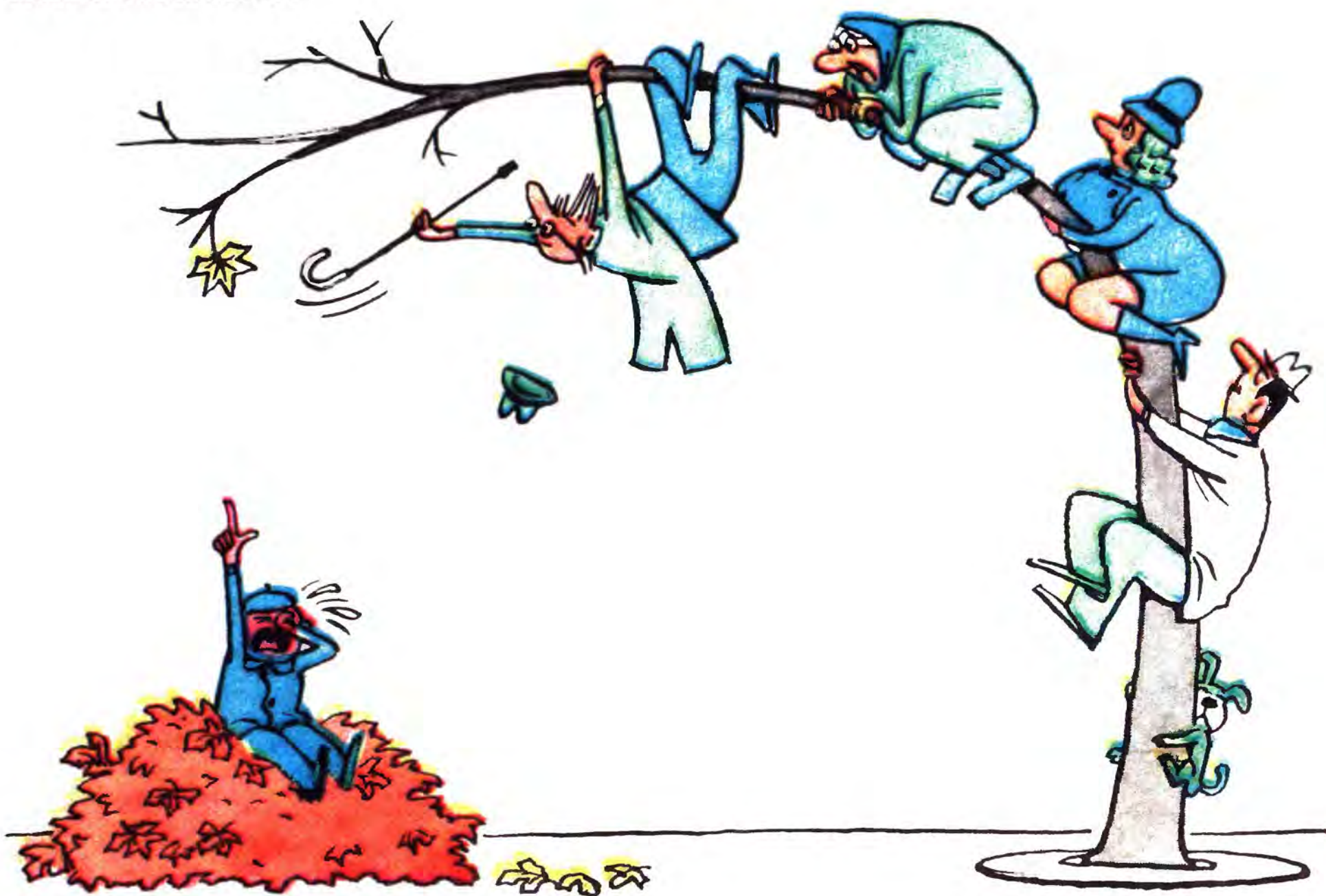
П'ЯНИЦЯ ПРО СОЛОВ'Я

— Диви, таке мале, а як співає!
І хто йому у біса наливає?..

М. НЕТЕСА.

м. Гребінка
Полтавської області

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Хочу ще цього...

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Без слів.

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

— Миколо, ти що, автомашину купив?
— Та ні, запальничку.

ПИРОГИ

Бабуся внуків в гості ждала
І пирогів наготувала.

У пирогах і сир і мак,
Вона ж міркує вголос так:

— Як по чотири дам онукам,
Лишаться зайвими три штуки.

Якщо ж дам кожному по п'ять, —
То трьох не буде вистачать...

Скільки ж онуків баба мала
І пирогів приготувала?

ЗАГАДКИ ПЕРЧЕНЯТКА

Дорогі діти! Ось уже понад рік я загадую вам загадки, а ви їх відгадуєте і звіряєте з відповіддю, яка друкується після загадки. Звіряєте? Чи, може, ще не відгадавши загадки, зазираєте у відповідь? Цього разу я вирішив загадати вам не одну, а три загадки і відразу не писати відповідей. Відгадайте самі й свої відповіді пришліть мені. Прізвища тих дітей, які не забаряться і першими надішлють правильні відповіді, я оголошу в журналі. В листі зазначайте свій вік.

ПЕРЧЕНЯ.

НА СТАВОК

Купатись на ставок
Татуньо і синок
Та син із татусем,
Та внук із дідусем
Ішли через село...

Тож скільки їх було?

МЕТЕЛИКИ

Про метеликів учили,
А Михасик був юннат,
Тож йому і доручили
Сім метеликів спіймать.

Він узяв сачок на плечі
І пішов собі у ліс.
Повернувся аж надвечір...
Всі до нього: — Що приніс?

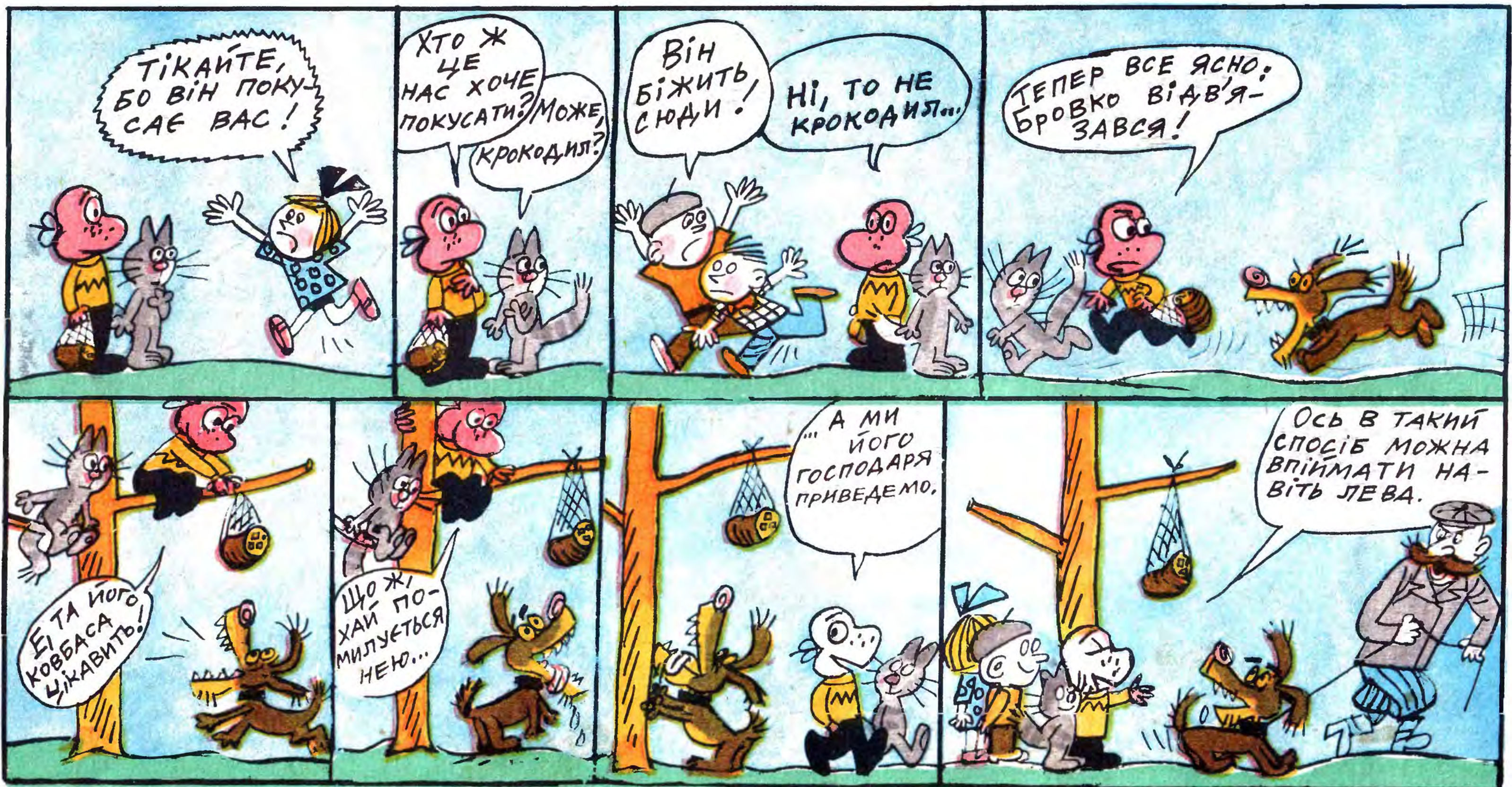
Покажи, вловив ти скільки? —
Запитав Петро його.
— Шість залишилось, як тільки
Ще спіймаю одного!..

Хто із вас порахував,
Скільки їх Мишко спіймав?

Пригоди Перченяти

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

УХОДОВІРНИКИ та спадкоємці містера Джона Сміта, одного з партнерів-власників контори «Комірці та краватки» у столиці США місті Вашингтоні, знайшли після його смерті щоденник.

Ми не будемо ставити точних дат під кожним записом, але можемо повідомити, що нотатки, наведені далі, торкаються трьох-чотирьох останніх років життя автора.

«...Сьогодні в газетах оголошено від імені мера нашого міста та начальника поліції: не рекомендується увечері і, звичайно, вночі відвідувати парки та великі сквери, оскільки почастішали випадки пограбувань, гвалтувань та вбивств саме там, у прохолоді алей та галявин. Наче без них ніхто не знає, що твориться у «прохолоді дерев» у нашому благословенному Вавілоні!

З-поміж моїх знайомих у парках обпатарали — трьох, убили — одного, різали й не дорізали — чотирьох. Щодо погвалтувань не маю відомостей, тому що такі речі, як правило, замовчуються...

То що ж я, дурень, щоб ходити до парків?!

Я й по тій вулиці, на яку випинається огорожа парку, не піду навіть удень!..

* * *

У нашому місті ще одна новина: почали грабувати і вбивати не тільки в парках, завулках і т. д., а — прямо на вулицях. Причому — на головних артеріях міста. І в газетах про це пишуть, і мешканці один одному розповідають. Виявляється, навпроти мого будинку учора о шостій вечора відняли гроші в інкасатора, який віз гаман з виручкою філіалу «Універсаму». Зупинили машину, попросили вийти на бруківку і... Інкасатор, ясна річ, миттю вискочив і сам подав бандитам все, що мав. Ще б пак! Своє життя дорожче за хазяйські гроші.

* * *

До кафе «Ліра», що неподалік нас, в обідню пору зайшло двоє, навели на відвідувачів та господаря пістолети; один став біля чорного входу, другий замкнув двері на вулицю і запропонував усім присутнім викласти з кишені гроші, годинники, мундштуки та запальнички, якщо вони мають якусь вартість... Дуже поспішали. Один пузань щось там собі задлявся, так йому прострелили вухо.

Добре, що ще — вухо. А не живіт чи, наприклад, серце... Вся операція пройшла за п'ять хвилин.

Невже нема якихось засобів проти грабіжництва?!

У газетах реклама радить запасатися револьверами та іншою зброєю, аби дати відсіч...

Але ж доки я витягну для відсічі свою зброю, ці голубчики порішать мене тричі.

* * *

...У ліфті в нашому будинку (на щастя, у сусідньому під'їзді) відняли у двох дам торбинки і познімали з рук персні, з вух видерли сережки; намисто та обручки ці жіночки самі віддали. Коли грабіжники вже вийшли з ліфту на тринадцятому поверсі, літня особа бігла за ними по східцях і кричала: «Ви в мене брешку забули зняти! Ось вона — брошка!».

...Я купив собі револьвер і став ходити до тиру, щоб навчитися стріляти. Нелегка, виявляється, справа влучити у мішень. Я, до речі, короткозорий і через окуляри полюдськи не бачу, куди стріляти. А мій «однокурсник» з опанування снайперського

мистецтва — той навіть і не цілиться, а смалить, як кажуть, у «божий світ». Учора він замалим не зробив дірочку в плечі того, хто стріляв поряд з ним. Я на щастя, вправлявся ліворуч. Але завтра і я можу опинитися під обстрілом...

* * *

...Ще новинка проти нападів: панцир. Сталевий, проте легкий, застібається на «блискавку» — під пахвою, зрозуміло: треба

*Щоденник
Джона
Сміта*

груди й спину убезпечити. А під пахву поки що бандити не стріляють. Купив я собі панцир і питаю продавця у крамниці, де торгують зброєю:

— А часом броньованих підштаників у вас немає? Я чув, що оці... ну, котрі нападники — вони часто стріляють в ноги, особливо тоді, коли чоловік намагається втекти.

— Поки що, — каже, — підштаники не надходили. Для дам є пасок із кольчуги. Знаєте, на таких пасках тримаються панчохи.

Я тоді завважив йому:

— Який же сенс у кольчужному паскові, коли панчохи не з металу?

Але що йому — продавцю? Що завезли, те й продає.

А що почали вже у метро грабувати та вбивати, те його не турбує! Правда, я сам на метро не їжджу, та все одно — хіба ж приємно чути про те, що обібрали пасажирів цілого вагону?! І всього ж навсього три хвилини поїзд іде від станції до станції! А ця ватага «вклалася» у такий нікчемний час. Спершу покладали пасажирів на підлогу, а потім обійшли вагон — як ото з тацею ходять у церкві. Під'їхали до зупинки, вийшли, ще й руками помахали... Привіт!

* * *

...Крамячку пограбували. Невеликий такий магазинчик, де продається усяка-всячина для хазяйства... Господар не зразу почув, що йому пропонують віддати виторг, так вони відкрили пальбу. Продірявили сорок сім банок із консервами.

* * *

...Рекламуються шапки, які не проб'є ніяка куля.

Та ще винайшли дуже голосну сирену — має пласку форму і може вміститися в кишені піджака. А при ній — кнопка. Натис — ревище таке, наче повітряна тривога почалася. Гарзд — сирена буде ревіти, а він мене пристрелить під це ревище раніш, ніж хтось устигне прийти мені на поміч!

* * *

...На тому тижні білого божого дня у моєї двоюрідної сестри відняли сумочку. І — де? На майдані Серед юрмища перехожих.

А як вона заголосила, — все навкруг кинулося врозтіч. А бандит сказав їй: «Клич, клич! Клич, щоб порятували тебе, дурепю! Того, хто підійде, я пристрелю швидше, ніж ти охнути встигнеш!»

А між іншим, я чув, що винайшли ще якусь вибухову систему: теж кнопка в кишені. Натис — і від тебе йде вибух, який разить все навкруг, крім самого тебе. Це зручно під дверима своєї квартири поставити: вони подзвонили, ти у вічко побачив, що це саме вони, — і натис кнопку...

* * *

...Ну, купив вибухівку. Обійшлося як на гроші — страх! А як буде на ділі — побачимо.

Зате одне діло зрозуміле, що скоро усі ми збожеволіємо через оці тривоги. Головне — нікому уже не можна звіритися. Учора я приліг по обіді подрімати. І снилось мені, звичайно, що на мене напали грабіжники. А в цей час гукнула мене дружина: спитала, чи я не хочу випити кави. Я спросонку подумав, що то бандитка... Вистрілив. На щастя, — промахнувся.

* * *

Страхіття! Одна надія на вибухівку. Я тепер, перш ніж спитати при дверях «Хто?», вмикаю вибухівку. І коли йду з дому, вмикаю: хай тільки поткнеться...

* * *

Що ж воно далі буде?!»

—

На цьому записи містера Джона Сміта обриваються.

Але ми можемо повідомити, що сталося потім. Йдучи на роботу, Сміт увімкнув біля дверей вибухівку. А повернувшись, забув її вимкнути. Заряд дрібним шротом убив містера Сміта.

Коли його ховали, у закутку кладовища вся процесія була пограбована.

Віктор АРДОВ.

ПОЖАЛІЙТЕ ГАВ'ЮКА!

Що ж воно, люди добрі, коїться?

Що коїться, питаємо?
Чи є правда на світі?

А, бігме, нема!

Бо, якби була, то хіба став би Петро Васильович потікати до Перця?

Ну, звичайно, не став би. Правда і так восторжествувала б, якби її не глушили. А то — глушать. І — хочеш, не хочеш, а доводиться йому, Петру Васильовичу її, правду-матінку, грудьми відстоювати. Бо хто ж, окрім нього, це зробіть? Нема таких!

Принаймні у Надвірнянському районі Івано-Франківської області.

Десь на початку травня одержали ми з села Бистриці Надвірнянського району тривожний сигнал. Писав Петро Васильович.

— Рятуйте! — волав він. — Рятуйте державне добро від тих, хто його розкрадає. Хайте злодія.

І відважно, сміливо, рішуче назвав злодія по імені: Яремчук!

Так-так, саме він, Михайло Петрович Яремчук розкрадає державний ліс. Беріть його! В'яжіть його!! До суду його!! До суду його!! До суду його!! — справа не наша. На це є прокурор. Йому і переслали тривожний лист.

А прокурор, спасибі йому, зважив на серйозне повідомлення Петра Васильовича і кинувся шукати винуватця.

Шукав, шукав — і таки нашав його. Тільки ж крадієм виявився не Яремчук, а Гав'юк. Еге ж, еге ж, Петро Васильович Гав'юк — той самий, що сигналізував Перцеві.

«У 1965 році, — пише прокурор, — за крадіжку 7,25 кубометра будівельного лісу Гав'юка було притягнуто до кримінальної відповідальності і засуджено до одного з половиною року позбавлення волі. В 1970 році Гав'юк за самовільну рубку лісу тричі притягався до відповідальності товариським судом».

Он воно як.

А хто ж усе-таки отой Яремчук, що його було названо злодієм?

Це, виявляється, лісник. Той лісник, який неодноразово затримував П. В. Гав'юка з краденою деревиною. І тепер, не побоюючись загрози, продовжує боротися з лісокрадами. З усіма взагалі і з Петром Васильовичем — зокрема.

Останнє чомусь не дуже подобається Петру Васильовичу. З ним, вважає він, лісник міг би обходитися по-людськи. Адже йому Петро Васильович Гав'юк доводиться кумом. А хіба ж можна кума давати в обиду?! Де ж тоді та правда на світі, коли кум на кума руку здимає?.. Нема правди!

І подався П. В. Гав'юк шукати правди за допомогою «Перця».

А й справді, кому ще, як не «Перцеві», підтримати Гав'юка? Прокурор його зобидив, товариський суд — теж. А народний суд, той і зовсім йому в симпатії відмовив... Куди не кинь — усюди клин!

А людина ж благородним гнівом палає. Людина викриває. Людина правди шукає.

Невже так і не знайде її?

Б. ГРИГОРЧУК.

«НАЙСМІШНІШИЙ ВИПАДОК»

Шановні читачі!

Тринадцять років тому, в серпні 1958 року, я звернувся до вас з проханням надіслати всілякі смішні історії, народні анекдоти, оповідання, казки, приказки, прислів'я, скороговки тощо. Ви не примусили мене довго чекати і, спасибі вам, відгукнулися на заклики. Завдяки цьому на моїх сторінках і понині існує і користується неабиякою популярністю рубрика «Народні усмішки». З її матеріалів складено уже кілька і товстеньких і тоненьких книжечок.

Сьогодні я звертаюся до вас ще з одним проханням. Давайте разом з вами започаткуємо нову рубрику, котра матиме назву «Найсмішніший випадок». Очевидно, у вашому житті теж бували такі випадки. Так ви, будь ласка, виберіть найсмішніший, опишіть його і надішліть мені.

Коли ж таких випадків ви опишете не один, а кілька — це не страшно, надсилайте їх усі. Якщо ви не пригадете з свого життя нічого смішного, то напишіть про смішні пригоди свого сусіда, знайомого, близького (чи навіть далекого) родича. Єдина умова: ця історія має бути якомога смішнішою. Сподіваюсь, що ви, мої дорогі читачі, відгукнетеся і на цей мій заклик, і незабаром на моїх сторінках з'явиться ще одна цікава рубрика.

Чекаю ваших листів. На конверті робіть помітку «Найсмішніший випадок».

Ваш ПЕРЕЦЬ.

СТРАШНЕ ПЕРО
НЕ В ГУСАКА...

«Прошу вас у кратчайши срок комплектовать меня в цех для разделки на мясо из семейными обстоятельствами».

(Із заяви).

«Ми регулярно проводимо культуру в селі вне робочого времени ізза клуба а оце виступили с лекціями перед ітогами».

(Із доповідної).

«Міне Петро заїхав у морду бес очевидячок у болшом градусном опіненій посколко я не імею претензій».

(Із заяви).

Надіслав В. ОБОЛОНИК.

м. Кролевець
Сумської області

«Два роки тому в мене був собака він ішов з села десь в 11 годин ішов з села і десь ніс рушницю і вистрілив в собаку, але не попав і в хату».

(Із пояснювальної записки).

Надіслала У. НАУМЧУК.

с. Витковичі
Березнівського району,
Рівненської області.

«Домашня новбаска, свиного проїзводства 100 гр. 54 коп.».

(З оголошення).

Надіслав С. КОЛОДУК.

с. Дубова Ковельського району
Волинської області.

«Книги Ваші друзі — купуйте друзів».

(З оголошення).

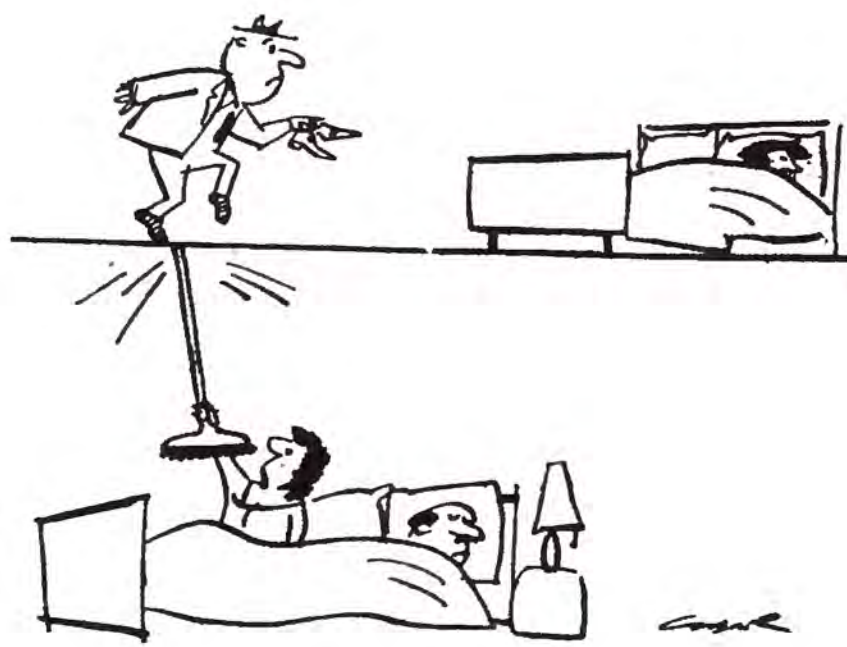
ОБ'ЯВЛЕННЯ

Жілаючі працювати в прорубці з половини леса до лесніка з'явітись».

Надіслав В. КРАВЧЕНКО.

м. Богодухів
Харківської області.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

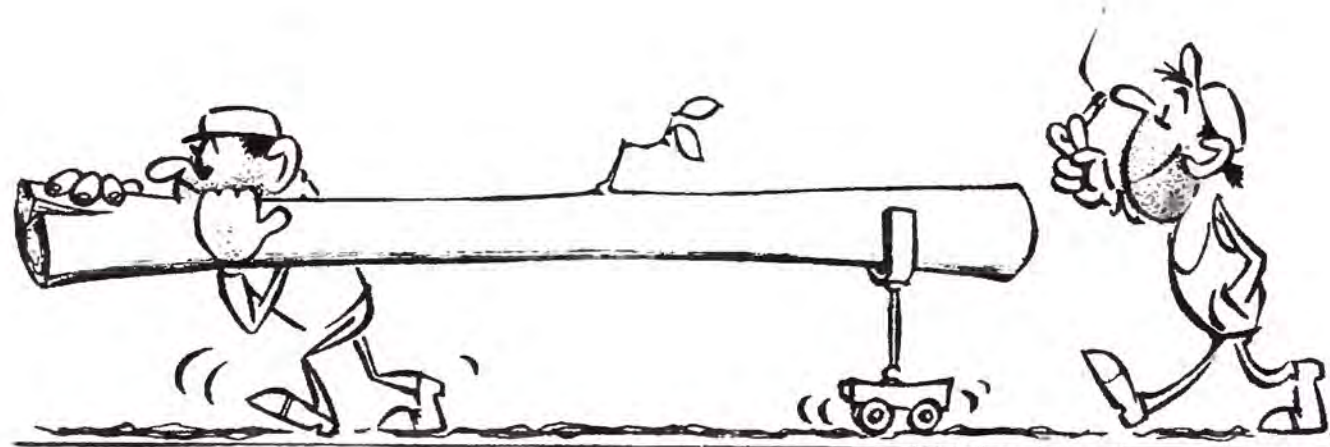
Без слів.

Без слів.

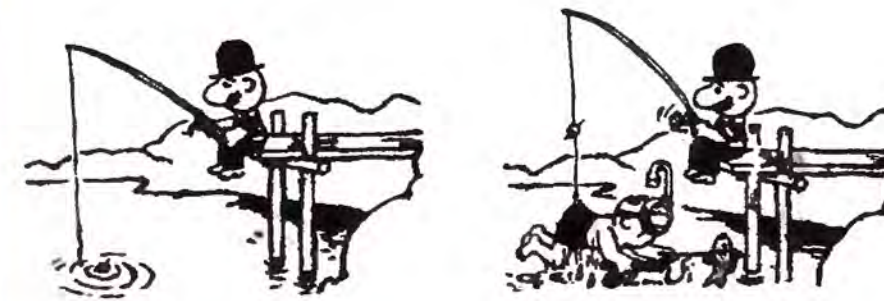
Без слів.

Торжество розуму.

— Працюємо непогано, навіть відкрили філіал на вулиці Мазіні.

Без слів.

Якщо ти хочеш ознайомитися з історичними пам'ятниками нашого міста — зазирни до нас, у селище Жовтнєве. Тут усе дихає історією. Оті важкі бетонні плити та колодязі попід вікнами будинків залишила по собі організація «Кіровоградканалбуд», яка збиралася колись провести каналізацію по вулиці Чайковського. Копни глибше в історію — а вірніше, в засипану канаву на цій вулиці, — і ти там виявиш кілька десятків чавунних труб, привезених сюди каналбудівцями три з гаком роки тому і тепер надійно похованих під землею: подалі від очей надто допитливих сучасників.

Історичну місцину являє собою й десятигектарне поле біля нашого селища, на якому теплично-парникове господарство колись збиралося щось сіяти, а потім перетворило його на дикі прерії. Хотіли керівники господарства обгородити їх ще й високим цегляним парканом, та передумали, і тепер той паркан нагадує мальовничі руїни древньої фортеці.

Отож, приїзди, Перче, на екскурсію! А за екскурсоводів візьми, будь ласка, керівників Олександрійського міськомунгоспу. Во описана тут історія твориться на їх очах.

І. ВОВЕНКО.

м. Олександрія
Кіровоградської області.

Що було, то було... Бувало, ми обурювалися, що маршрутний автобус «Конотоп — Крупське» іноколи прибуває на зупинку із запізненням. Траплялося, навіть спаржилися на недостатню чіткість роботи водія. Тепер — не те. Тепер про порушення графіка руху у нас уже й мови немає. Про інші недоліки в роботі автобуса — теж. З усім цим раз і назавжди покінчив директор автобусно-таксомоторного парку т. Парфісенко Олександр Федорович. І добився він такого ідеалу в роботі надзвичайно мудрим чином: зовсім закрив рейс «Конотоп — Крупське». Ось уже півроку, як на згаданому 50-кілометровому маршруті й духу автобусного не чути.

Що ж буде, Перче, якщо Олександр Федорович таким же робом почне наводити ідеальний порядок і на всіх інших автобусних маршрутах району?

В. ШАНСЬКИЙ.

с. Крупське
Конотопського району
Сумської області.

Як тут не пригадати давню народну мудрість: у тихому болоті чорти водяться. Що вони колись там витворяли, дідько їх знає. А от що витворюється на нашій вулиці у м. Чернігові, яка теж називається Тихою, — нам, мешканцям будинку № 1, добре відомо. Щоправда, йдеться не про допотопних чортів, а про цілком сучасних хуліганів. Вони влаштовують нам тричі на тиждень від 21-ої до 23-ої години вечора «лекції» з естетики. За 50 метрів від нашого будинку танцмайданчик. Вже о 20-ій починається підготовка до «лекції»: ревуть мотоцикли, чується така «лексика», що й ти, Перче, який не червоний, а почервонів би... А потім — музика. Яка музика!.. Ми не проти музики, ми любимо її, але за ту, що лунає з танцмайданчика, — просимо прощення.

Де вже тут відпочити після роботи! Ми вже не раз зверталися до товаришів, які відають культурою, і до міських і до обласних: приберіть від нас оте «вогнище», хай наша вулиця буде справді Тихою, згадайте указ про зменшення шумів у містах. А на наше прохання — хоч би «хні».

Може, в Чернігові нема підходящого місця для танцмайданчика? Є. Хоча б і в парку біля стадіону — там немає поблизу житлових будинків і місця виситачити на півсотні танцмайданчиків. Чи, може, тут на заводі якісь інші причини?

Від імені жителів будинку № 1
И. О. ПУГАЧ.

Без слів.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Робітники Гайшинської птахофабрики (Переяслав-Хмельницький район) написали Перцеві листа про те, що дирекція їхньої фабрики неправильно використовує фонди матеріального стимулювання.

Київський обласний комітет народного контролю перевірів цього листа і повідомив, що факти підтвердились.

За допущені недоліки на директора птахофабрики Шукало О. П. та головного бухгалтера Кондратенка М. І. зроблено грошове нарахування відповідно в сумі 150 і 100 крб.

★ Голова колгоспу «Переможець» (Полтавщина) Щербина І. Ф. використовував колгоспну пожежну машину не за призначенням. Про це писалося у листі до Перця.

Заступник голови Миргородського райвиконкому т. Михайловський повідомив редакцію, що за використання пожежної машини не за призначенням голову колгоспу т. Щербину оштрафовано.

★ У листі колгоспників села Крутоярівка Березанського району йшлося про те, що до їхнього села з райцентру не курсує автобус тривалий час не працюють радіо, телефон.

Як повідомив голова Миколаївського облвиконкому тов. Куліш, нині між селом Крутоярівкою та райцентром Березанкою регулярно

курсує автобус. Радіо і телефон на лінії капітально відремонтовані і працюють нормально.

★ Восени 1970 року з вини правління колгоспу «Червона Україна» (Шосткинський район) було зруйновано міст на шляху між селами Собич та Богданівкою.

Про це надійшов лист до редакції журналу «Перець».

Начальник Сумського обласного управління будівництва і експлуатації автомобільних шляхів т. Сергеев повідомив, що після втручання колгосп «Червона Україна» побудував новий залізобетонний міст.

★ Голова колгоспу «Прогрес» (село Заміхів Новоушицького району на Хмельниччині) Чоканський Л. Ю., начальник пожежно-сторожової охорони цього ж колгоспу Ситар В. І. та шофер Слівинський І. І. вночі ловили рибу в ставку сусіднього колгоспу «Україна» (село Кониці Муровано-Куриловецького району Вінницької області). Про це розповідалося в одному з листів до редакції.

Секретар Новоушицького району КП України тов. Робочий повідомив, що факти підтвердились.

Поведінку голови колгоспу члена КПРС т. Чоканського обговорено на партійних зборах первинної партійної організації колгоспу «Прогрес». На нього накладено партійне стягнення. Начальника пожежно-сторожової охорони колгоспу Ситаря з роботи знято.

Без слів.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА.

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. 41-82-12. 41-83-46. 41-83-79. Для телеграм: Київ Перець. Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 19 (869)
(на українському мові).

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 2.IX, 1971 р. Підписано до друку 16.IX.1971 р. БФ 26832
Папір 70×108¹/₂. Фіз.-друку. арк. 2. Умовн. друку. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордену Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна». Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 04960. Тираж 2.350.000 прим.

МОНОПОЛІСТИЧНИЙ П'ЕДЕСТАЛ ПОШАНИ